

WESEPE LAAT JE NIET LOS (17)

In en om de pastorietauin (1)

Even in het algemeen; wát een geluk!

Ergens helemaal in het begin van deze serie artikeltjes vertelde ik over de verbazingwekkend – interessante opleiding aan de Hogere Landbouwschool met het oog op landschappen, cultuurgronden en alle leven dat daaruit voortspruit, kortom ... dat wat wij de schepping noemen. Aansluitend daarop ben ik terechtgekomen in de landbouwvoorlichting en voelde na een paar jaar wel aan dat de technische – en vooral zakelijke kant niet bij mij paste. Maar wat een geluk dat je na de theologiestudie aan de slag mag in een sympathiek dorp van “kennen – en gekend worden” in een Sallands plattelandsleven dat tóch nog een tamelijk agrarische achtergrond heeft (had). Wat leuk eigenlijk dat je met deze en gene nog eens een woordje kunt wisselen over grassen en gewassen, over waterbeheersing en ontginning, koeien met droog beenwerk en een mooi vierkant uier... en beesten met “adel”; niet te definiëren maar toch met een ras-typische uitstraling. Zo kun je elkaar vanuit meerdere kanten vinden en verstaan! En dat leidde ook wel eens tot pastorale gesprekken en niet te vergeten vruchtbaar voor diensten op bid- en dankdagen. En nogmaals wat een onvoorzien geluk!

De royale pastorietauin.

Het fenomeen pastorietuinen heeft toch wel iets bijzonders, want zij hebben in ieder geval één ding gemeenschappelijk. Ja... je mag wel zeggen dat ze tuin-architectonisch in feite oer-conservatief behandeld worden. Er verandert namelijk qua inrichting zelden iets aan en daarmee correspondeert dat wel aardig met wat in het oudtestamentische boek “Prediker” staat. In hoofdstuk 3 vs 15 waar hij zegt: “wat is was er al lang en wat zijn zal is reeds lang geweest”. Hoe en waarom Prediker tot die gedachte kwam kun je je afvragen maar voor pastorietuinen ligt de oorzaak daarvan voor de hand. De kerkvoogdij nu al jaren omgetoverd tot kerkrentmeesters zullen nl zo’n natuurlijke ruimte niet danig “op de schop nemen”, want je weet nooit hoelang zo’n dominee blijft en een eventuele

opvolger kan wel heel andere wensen hebben. Maar omgekeerd ook; een predikant kan heilig geloven in God als Bron van alle en dus ook het eeuwige leven of ook in Jezus, die zich het Water des levens noemt. En tóch zal hij/zij niet gauw tot het idee geraken om beeldend eens een sprankelend vijverpartijtje inclusief een klaterend fonteintje aan te laten leggen, want ... hij/zij weet nooit hoelang hij/zij blijft, want hij/zij is wel-is-waar voorganger ... maar ook altijd weer voorbijganger!

De pastorietaan van Wesepe bestond in feite uit 2 gedeelten, nl de tuin rond het huis omringd door struiken en dennenbomen met een royaal grasveld dat eigenlijk in niets leek op een biljartglad Engels gazon, verre van dat.

Vóór de pastorie liep een doorgaand weggetje waar dorpsbewoners gebruik van maakten om naar en van hun volkstuintjes te komen als ook vader en zoon de Jong met trekker en veewagen naar hun weiland. En tussen dat weggetje en de ds. Kreikenlaan lag notabene nóg een stukje tuin dat "het parkje" heette, hoewel het vrijwel totaal verwaarloosd was. Een vijver vol blad en behalve wat bomen ook nog min of meer verdorde rododendronstruiken van aanzienlijke omvang. Door het geheel slingerde een pad dat later door Thijs tot een spannend brommer-crosscountry racecircuit werd omgedoopt. Maar al het gras of wat ervoor door moet gaan, zowel voor als rond de pastorie moest op de een of andere manier kort gehouden worden.

Ab van de Worp, echtgenoot van onze scriba Dika, zijn naam zij hier met ere genoemd want men zei van hem dat hij leek op een "bok vol köttels" omdat hij altijd vol met ideeën, oplossingen en experimenten zat. Hij droeg vanuit zijn rommelschuur een oplossing aan: nl een oude zelfrijdende schotel – gazonmaaier. Niet zo'n luxe als tegenwoordig, maar een schotelmaaier met een stuur in V-vorm met 2 handvatten. En als je nou die stuurinrichting naar beneden drukte kwam die schotel in een hoek van 45° t.o.v. het maaiveld te staan zodat je zelfs kniehoog gras klein kon krijgen en soms freesde hij oneffenheden van de grond en kortwiekte hij allerlei houtopslag (geweldig handig voor dat bewuste parkje!!!). En omdat de ontsteking niet scherp afgesteld stond wilde de motor, zeker als die warm was, knallen dat het een lieve lust was.

Er valt nog veel meer over de tuin en het beleven ervan te vertellen, maar dit artikeltje alvast als voorbeeld van WELWILLENDHEID waarvan er nog meer zullen volgen. Wát een geluk om dat in alle eenvoud te mogen ervaren!

Dus de volgende keer (pastorietuin 2): welwillendheid met een kettingzaag en een slepkoare.

Ds. DvD